

Η είσοδος του Χριστού στα Ιεροσόλυμα (Μητροπολίτης Εδέσσης, Πέλλης & Αλμωπίας Ιωήλ)

/ [Πεμπτουσία](#)

«Διά τούτο και υπήντησεν αυτώ όχλος, ότι ήκουσεν τούτο αυτόν πεποικέναι το σημείον»

Ο Ιησούς Χριστός επί τρία συναπτά έτη δίδαξε και θαυματούργησε στον Ισραηλιτικό λαό. Έκανε μεγάλα σημεία και θαύματα, όπως επίσης αποκάλυψε και σπουδαίες διδασκαλίες. Ένας θεολόγος παρατήρησε πως κάθε χρόνο ανάμεσα στα θαύματα και στη διδασκαλία του ξεχώριζε ένα σημείο. Π.χ. Τον πρώτο χρόνο το θαύμα του Παραλυτικού, που ήταν άρρωστος 38 ολόκληρα χρόνια. Το δεύτερο χρόνο το θαύμα της θεραπείας του εκ γενετής τυφλού. Τον τρίτο χρόνο και μάλιστα λίγες μέρες πριν από το πάθος Του, η ανάσταση του Λαζάρου. Εξ αίτιας του τελευταίου βλέπουμε πολύς κόσμος να υποδέχεται το Χριστό κατά την είσοδό Του στα Ιεροσόλυμα. «...ήκουσεν τούτο αυτόν πεποικέναι το σημείον» (Ιωάν.

12,18).

Πως εισήλθε στα Ιεροσόλυμα;

Οι ιεροί Ευαγγελιστές αναφέρουν ότι μπήκε καθισμένος πάνω σ' ένα ταπεινό ζώο, δηλ. σ' ένα ονάριο. Κάθισε πάνω στο ονάριο, για να διαλύσει την εικόνα ενός φανταστικού Μεσσία. Οι μαθητές κι ο κόσμος είχαν πλάσει για τον Κύριο μιά αντίληψη διαφορετική από την πραγματικότητα. Βλέποντας τα υπερφυσικά θαύματα που έκανε, νόμισαν πως βρήκαν τον κατάλληλο για να πολεμήσει τους Ρωμαίους και να αποκαταστήσει το Βασίλειο του Ισραήλ στην παλαιά του δόξα. Οι προσδοκίες τους ήταν πως ο Χριστός «αυτός εστιν ο μέλλων λυτρώσθαι τον Ισραήλ» (Λουκ. 24,21). Μερικές φορές ήθελαν να τον ανακηρύξουν και επίσημα Βασιλέα (Ιωάν. 6,15). Απέναντι σ' όλα αυτά ο Χριστός ήταν αυστηρός. Οι άνθρωποι ήθελαν ψωμί υλικό, ενώ ο Χριστός τους μιλούσε για τη βρώση τη μένουσα (οπ.π. στιχ. 27). Ήθελαν το Χριστό μεγαλοπρεπή, ισχυρό και ακατανίκητο, ενώ ο Κύριος εμφανίζεται στην είσοδό Του στα Ιεροσόλυμα ταπεινός, πράος και ησύχιος. Αντί για πολεμοχαρή ηγέτη είδαν να εισέρχεται ο μετριοπαθής. Ο Χριστός κατά τον άγιο Κύριλλο Αλεξανδρείας έδειξε «άκραν μετριοπάθειαν», διδάσκοντας τους ανθρώπους να μην υπερηφανεύονται στους επαίνους και να μην επιζητούν περισσότερα από τα αναγκαία.

Η αντίδραση του κόσμου

Είναι αλήθεια πως δεν αντέδρασαν όλοι με τον ίδιο τρόπο. Ο «πλείστος όχλος» (Ματθ. 21,8), οι «πολλοί» (Μαρκ. 11,8), και «άπαν το πλήθος των μαθητών» (Λουκ. 19,37), δηλαδή όλοι, πήραν κλαδιά φοινίκων και έστρωσαν ρούχα για να περάσει ο

Χριστός, και επευφημούσαν λέγοντας «ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου» (Ιωάν. 12,13). Ακόμη και μικρά παιδιά επευφημούσαν. Ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς το γεγονός αυτό το θεωρεί μέγιστο θαύμα, γιατί ο όχλος και οι αμαθείς, τα νήπια και τα παιδιά, θεολογούσαν και αναγνώριζαν το Χριστό ως θεό. Επευφημούσαν το Χριστό, όπως οι άγγελοι τον Κύριο. Άλλη όμως ήταν η αντίδραση των Φαρισαίων. Μερικοί διαμαρτυρόντουσαν και απαιτούσαν να σταματήσουν να εγκωμιάζουν το Χριστό οι μαθητές του (Λουκ. 19,39). Επίσης, άλλοι δυσφόρησαν πάρα πολύ με το θέαμα (Ιωάν. 12,19). Ο λαός αντελήφθη την αλήθεια και οι άρχοντες θύμωναν και δυστροπούσαν.

Η κοσμική εξουσία

Η Εκκλησία είναι ο Χριστός. Σε καμιά περίπτωση δεν πρέπει η Εκκλησία και οι εκκλησιαστικοί ταγοί να περιβληθούν την κοσμική εξουσία, δηλ. να εκκοσμικευθούν. Μπορεί να δρα η Εκκλησία μέσα στον κόσμο, αλλά δε δραστηριοποιείται κοσμικά. Ακόμη και τα έργα της φιλανθρωπίας ξεκινούν από το Χριστό κι όχι από βάσεις ουμανιστικές και κοσμικές. Δεν είναι ντυμένη η Εκκλησία μας με πορφύρα και βύσσο, αλλά με την ταπείνωση του Χριστού. Δε διεκδικούμε θρόνους και αξιώματα, αλλά τη ζωντανή επαφή μας με το Χριστό. Πορεύεται η Εκκλησία το δρόμο του μαρτυρίου του Χριστού και αποβλέπει πάντοτε στο πρόσωπό Του, για να μη χαθεί μέσα στον κόσμο. Στην Εκκλησία δε γίνεται συνδυασμός κοσμικής εξουσίας και εκκλησιαστικής διακονίας. Σκοπός της είναι να συνάξει τα σκορπισμένα παιδιά του θεού στη μάνδρα Του και να δείξει το δρόμο της σωτηρίας μας. Ευλογημένος, λοιπόν, ο ερχόμενος, που μας άνοιξε τέτοιες προοπτικές σωτηρίας.